

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 189/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Česko Slovenská Právnická Spoločnosť s. r. o.**, Živnostenská 2, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária Ettore & Niess s.r.o., Živnostenská 2, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/156/2025-200 zo 17. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok a pokojne ho užívať podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu označeným v záhlaví. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Žalobca [REDACTED] sa proti sťažovateľke v pozícii žalovanej domáhal v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 36C/89/2024 nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze nakladať s nehnuteľnosťami, ku ktorým navrhuje určiť vlastnícke právo.

3. Žalobou z 23. decembra 2024 žalobca žiadal, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to pozemkov s parcelným č. [REDACTED], ostatná plocha vo výmere 49 785 m², s parcelným č. [REDACTED], vodná plocha vo výmere 202 m², s parcelným číslom [REDACTED], vodná plocha vo výmere 13 m², zapísaných na liste vlastníctva č. [REDACTED], k. ú. [REDACTED]. Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe žalobného návrhu z 27. septembra 2001 žalobkyne [REDACTED]

██████████ proti žalovaným 1 (Invest in Slovakia, spol. s r.o.) a 2 (██████████) prebiehalo v minulosti na okresnom súde pod sp. zn. 4C/967/2008 súdne konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V uvedenom spore sa žalobkyňa ██████████ domáhala určiť, že je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Tieto nehnuteľnosti boli v čase začatia súdneho sporu evidované na LV č. ██████████ pre katastrálne územie ██████████, pričom tvorili súčasť pozemkov parc. č. ██████████ a parc. č. ██████████, ktorých výlučným vlastníkom bol ██████████ v podiele 1/1 k celku.

Okresný súd rozhodol o zamietnutí žaloby rozsudkom sp. zn. 4C/967/2008 z 15. júna 2017. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa ██████████ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 10Co/235/2017 z 29. novembra 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou dotknutých nehnuteľností.

K uvedeným nehnuteľnostiam (odčleneným z pôvodných pozemkov parc. č. ██████████ a parc. č. ██████████ evidovaných pôvodne na LV č. ██████████ pre katastrálne územie ██████████) bolo na základe právoplatného rozsudku krajského súdu z 29. novembra 2018 v záznamovom konaní zapísané vlastnícke právo v prospech ██████████ a bol vytvorený samostatný list vlastníctva č. ██████████ pre k. ú. ██████████.

Následne sa vlastníkom predmetných nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy č. V-10852/2019 z 11. decembra 2019 uzatvorenej ██████████ ako predávajúcou stala spoločnosť CHECKLEASE, s.r.o.

Proti rozsudku krajského súdu z 29. novembra 2018 podali žalovaní dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Cdo/122/2019 z 31. marca 2021 tak, že rozsudok krajského súdu z 29. novembra 2018 (v spojení s opravným uznesením z 28. februára 2019) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V nadväznosti na skutočnosť, že rozsudok krajského súdu z 29. novembra 2018, na základe ktorého bolo záznamom zapísané vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom sporu, v prospech ██████████ (ako pôvodnej žalobkyne), bol uznesením najvyššieho súdu zrušený, ██████████ (žalovaný 2) požiadal návrhom na vykonanie záznamu Okresný úrad Senec, katastrálny odbor, aby vykonal záznam vyznačením stavu, aký bol pred vykonaním záznamu na základe rozsudku krajského súdu z 29. novembra 2018. Okresný úrad jeho návrhu nevyhovel.

Následne pôvodná žalobkyňa ██████████ navrhla v súdnom spore vedenom na odvolacom súde pod sp. zn. 10Co/25/2021 zmenu na jej strane ako žalobkyne z dôvodu, že ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu kúpnu zmluvou uzavretou so spoločnosťou CHECKLEASE, s.r.o., previedla na túto spoločnosť svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom súdneho sporu. Vzhľadom na uvedené krajský súd vydal uznesenie sp. zn. 10Co/25/2021 z 1. júna 2021, ktorým návrhu žalobkyne na zmenu na jej strane vyhovel tak, že na jej miesto vstúpila do konania obchodná spoločnosť CHECKLEASE, s.r.o.

Nová žalobkyňa spoločnosť CHECKLEASE, s.r.o., zobrala žalobu proti žalovanému 1 (Invest in Slovakia, spol. s r.o.) späť a domáhala sa určenia vlastníckeho práva len proti ██████████ v postavení žalovaného 2.

V poradí tretom odvolacom konaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 10Co/25/2021 z 29. novembra 2022 tak, že potvrdil prvoinštančné rozhodnutie o zamietnutí žaloby.

Medzi tým, ako došlo k vyhláseniu rozsudku odvolacieho súdu, t. j. 29. novembra 2022, a jeho písomnému vypracovaniu a doručeniu obom stranám sporu, vykonala žalobkyňa ďalší (v poradí druhý) prevod na sťažovateľku.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 36C/89/2024 z 21. januára 2025 zamietol návrh žalobcu () na vydanie neodkladného opatrenia z 23. decembra 2024.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie 14. februára 2025, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15Co/41/2025 z 30. apríla 2025 tak, že potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Žalobca neosvedčil danosť práva, vo vzťahu ku ktorému sa domáhal ochrany nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia. V konaní náležitým spôsobom neosvedčil, že bol niekedy vlastníkom dotknutých nehnuteľností, nepredložil žiadny relevantný doklad, podľa ktorého mu svedčilo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Neosvedčil ani bezprostredné ohrozenie svojho tvrdeného nároku, a teda potrebu dočasnej úpravy vzťahu, keď netvrdil a ani nepreukázal, že by sťažovateľka vykonávala úkony smerujúce k scudzeniu nehnuteľností.

6. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca ústavnú sťažnosť a ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 498/2025 zo 6. novembra 2025 rozhodol, že uznesením odvolacieho súdu z 30. apríla 2025 bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uvedené uznesenie zrušil, vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a uložil odvolaciemu súdu povinnosť nahradiť trovy konania. Podľa ústavného súdu krajský súd pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia posúdil existenciu predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia ústavne neudržateľným spôsobom. Prvú zo zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, a to osvedčenie nároku, ktorému sa má navrhovaným neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, žalobca osvedčil tým, že až do zápisu () na základe rozhodnutia krajského súdu, ktoré bolo následne zrušené najvyšším súdom, bol výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností žalobca. Rozsudok krajského súdu z 29. novembra 2018, na základe ktorého bolo záznamom zapísané vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom sporu, v prospech (), bol následne uznesením najvyššieho súdu z 31. marca 2021 zrušený. Druhú zo základných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, a to osvedčenie naliehavosti potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu, žalobca osvedčil tým, že sťažovateľka (Česko Slovenská Právnická Spoločnosť s. r. o.) sa stala vlastníkom nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy uzavretej so spoločnosťou CHECKLEASE, s.r.o., pričom kúpna zmluva bola uzavretá v čase, keď predávajúci (CHECKLEASE, s.r.o.) mal vedomosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba spoločnosti CHECKLEASE, s.r.o., zamietnutá. Nariadením neodkladného opatrenia by mohlo dôjsť k dočasnej stabilizácii pomerov medzi stranami sporu a umožnilo by sa nerušené rozhodovanie súdu vo veci samej. Navrhovaným neodkladným opatrením by sťažovateľka nebola obmedzovaná v bežnom užívaní nehnuteľností a taktiež ani žalobcovi nevznikne neprimeraná výhoda v podobe nenávratného, nenapraviteľného stavu v právnych vzťahoch, keďže navrhované obmedzenie dispozície s nehnuteľnosťami bude len dočasného charakteru (do skončenia konania vo veci samej). Navrhovaným neodkladným

opatrením sa zabráni ďalším prevodom nehnuteľností, ktoré by zmarili účel súdneho konania o určenie vlastníckeho práva.

7. Po vrátení veci krajskému súdu sťažovateľka doručila súdu opätovné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu. Poukázala na to, že skutkový záver ústavného súdu týkajúci sa osvedčenia nároku žalobcu, ktorému sa neodkladným opatrením má poskytnúť ochrana, ignoruje listinný dôkaz, kúpnu zmluvu uzavretú 11. decembra 2019, teda v čase existencie právoplatného rozhodnutia krajského súdu, na základe ktorého [REDAKOVANÉ] nadobudla vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, ktorou tieto nehnuteľnosti previedla na spoločnosť CHECKLEASE, s.r.o., a preto ani následné zrušenie nadobúdacieho titulu [REDAKOVANÉ] k sporným nehnuteľnostiam najvyšším súdom nemalo na vlastnícke právo spoločnosti CHECKLEASE, s.r.o., k sporným nehnuteľnostiam žiaden vplyv. Skutočnosť, že spoločnosť CHECKLEASE, s.r.o., vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudla od nesporného vlastníka, bola dôvodom, na základe ktorého krajský súd po zrušení jeho pôvodného rozhodnutia najvyšším súdom rozhodol v odvolacom konaní o žalobe pôvodnej žalobkyne [REDAKOVANÉ] proti žalobcovi o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam tak, že najskôr pripustil zámenu účastníkov na strane žalobcu, keď na miesto pôvodnej žalobkyne do konania na strane žalobcu vstúpila spoločnosť CHECKLEASE, s.r.o., a následne rozsudkom z 29. novembra 2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z dôvodu, že žalobca v čase rozhodovania odvolacieho súdu nemal naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva, keďže je ako vlastník nehnuteľností zapísaný v katastri nehnuteľností a rozsudok už nemôže ovplyvniť existujúci evidovaný a právny stav veci. Právny záver ústavného súdu, že žalobca ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]) osvedčil nárok, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, teda vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam, vychádza zo skutkového stavu zisteného ústavným súdom, ktorý sa podľa sťažovateľky podstatne líši od skutkového stavu vyplývajúceho z dôkazov (kúpnej zmluvy uzavretej 11. decembra 2019, zo záverov rozhodnutia krajského súdu z 29. novembra 2022), a preto nemôže byť právny záver ústavného súdu pre krajský súd záväzný. Ak krajský súd dospeje k rovnakému právnomu záveru, ako dospel ústavný súd, zaťaží svoje rozhodnutie svojvôľou, arbitrárnosťou spôsobujúcou jeho nepreskúmateľnosť, čím dôjde k dočasnému bezdôvodnému zásahu do ústavného práva sťažovateľky vlastníť majetok a pokojne ho užívať.

8. Krajský súd viazaný právnym názorom vysloveným v náleze ústavného súdu napadnutým uznesením zo 17. decembra 2025 uznesenie okresného súdu z 21. januára 2025 zmenil tak, že sťažovateľke zakázal akýmkoľvek spôsobom nakladať so spornými nehnuteľnosťami (zapísanými na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]), najmä zakázal tieto nehnuteľnosti scudzit', previesť práva k nim na tretie osoby alebo zaťažiť ich právom tretích osôb až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. V rámci odôvodnenia (bod 21 napadnutého uznesenia) citoval z nálezu ústavného súdu (bod 6 tohto rozhodnutia). Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa záväznosti záverov ústavného súdu (bod 7 tohto rozhodnutia) konštatoval, že podľa právnej teórie právny názor súdu vyššej inštancie (v tomto prípade aj ústavného súdu) nie je pre súd nižšej inštancie právne záväzný, ak po vrátení veci vyjdú na povrch nové skutočnosti, ktoré odôvodňujú odklon od právneho názoru, teda došlo k zmene zisteného skutkového stavu veci, alebo keď určitá súdna autorita, napríklad ústavný súd, najvyšší

súd alebo Súdny dvor Európskej únie, na danú otázku zaujme iný názor a ak došlo k zmene legislatívy. Vo veci sťažovateľky nenastal ani jeden z uvedených prípadov, a preto bol odvolací súd viazaný právnym názorom vysloveným v náleze ústavného súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka chronologicky zhrnula priebeh súdneho konania, v ktorom bolo vydané aj ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu, ktoré považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti v podstate zopakovala námietky uplatnené vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu (bod 7 tohto rozhodnutia), ktorými sa zaoberal krajský súd v napadnutom uznesení (bod 8 tohto rozhodnutia).

10. Podľa sťažovateľky nemožno všeobecné konštatovanie krajského súdu (v bode 21 napadnutého uznesenia) vo vzťahu k relevantnej skutkovej argumentácii sťažovateľky a jej námietke, ktorá mohla spochybniť existenciu a danosť nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, t. j. vlastnícke právo žalobcu k dotknutým nehnuteľnostiam, a založiť prípadne opačné rozhodnutie vo veci, považovať za „dostatočné“ vyrovnanie sa s argumentáciou sťažovateľky, pretože krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia len všeobecne konštatoval, že uvedená námietka sťažovateľky je nedôvodná, ale vôbec nevysvetlil, prečo uvedenú argumentáciu a námietku považuje za nedôvodnú alebo irelevantnú napriek tomu, že sa ani jeden zo súdov touto námietkou nezaoberal ani sa s ňou náležitým spôsobom nevysporiadal. Z dôvodu nedostatočnej argumentácie krajského súdu je napadnuté uznesenie arbitrárne a došlo ním k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Rozhodnutím krajského súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sťažovateľke zakázal akýmkoľvek spôsobom nakladať s dotknutými nehnuteľnosťami, došlo síce len k dočasnému, ale „nútenému“ obmedzeniu ústavného práva sťažovateľky vlastniť majetok a pokojne ho užívať tak, ako jej to garantuje čl. 20 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie sťažovateľkou označených práv namietaným uznesením krajského súdu nariaďujúcim neodkladné opatrenie spočívajúce v dočasnom zákaze sťažovateľke nakladať so spornými nehnuteľnosťami do právoplatného skončenia veci samej, a to rozhodnutia o určení vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam.

13. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností

účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

14. Aj v konaní o neodkladnom opatrení však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení musí mať predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (II. ÚS 427/2022, III. ÚS 192/2022, III. ÚS 643/2022).

15. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia, pri ktorého vydávaní sa odvolací súd riadil závermi ústavného súdu, ktorými bol ako súd nižšej inštancie právne viazaný. Zo strany sťažovateľky pritom ide v zásade o opakovanie argumentácie z obsahu jej vyjadrenia k odvolaniu pred opätovným rozhodnutím krajského súdu. Sťažovateľka pritom atakuje závery ústavného súdu vyslovené v jeho náleze zo 6. novembra 2025. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľky § 55 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého návrh na začatie konanie je neprípustný, ak sa navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu. Zmyslom tohto ustanovenia je to, aby ústavný súd nepreskúmal nielen svoje vlastné rozhodnutia, ale ani svoje vlastné postupy.

16. Sťažovateľka v bode 9 ústavnej sťažnosti uvádza, že vo svojom vyjadrení k odvolaniu z 15. decembra 2025 namietala, že *„v konaní vyšla najavo taká skutočnosť, ktorá podľa sťažovateľky absolútne vylučuje možnosť osvedčenia existencie a danosti nároku žalobcu, t. j. vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam a predstavuje tak podstatnú zmenu skutkového stavu veci, z ktorého vychádzal právny názor ústavného súdu a preto tento jeho právny názor už nemožno zo strany krajského súdu rešpektovať a nie je ním viazaný.“*. V bode 29 ústavnej sťažnosti však opätovne poukazuje len na svoje vyjadrenie k odvolaniu z 15. decembra 2025 (bod 7 tohto rozhodnutia) a namieta, že sa ním *„v priebehu celého konania, ani jeden zo súdov nezaoberal a náležite sa s ním nevysporiadal, pričom podľa sťažovateľky predstavuje podstatnú zmenu skutkového stavu formulovaného ústavným súdom a prevzatého krajským súdom, z ktorého vychádza právny názor ústavného súdu a preto podľa sťažovateľky už nemožno tento právny názor ústavného súdu zo strany krajského súdu rešpektovať a krajský súd ním nie je viazaný.“*.

17. Viazanosť právnym názorom súdu vyššej inštancie (v tomto prípade ústavného súdu) nie je pre súd nižšej inštancie absolútna, odklon je možný, avšak za predpokladu, že vo veci sa objavia nové skutkové okolnosti. Sťažovateľka však v ústavnej sťažnosti len opakuje argumentáciu predstretú krajskému súdu pred jeho rozhodnutím (ktorú tento reflektoval vo svojom rozhodnutí) a aj keď sa v ústavnej sťažnosti zmieňuje o nových skutočnostiach, žiadne neuvádza. Z porovnania údajov, ktoré boli podkladom pre rozhodovanie ústavného súdu (odsek 6 tohto odôvodnenia),

a podkladov následného vyjadrenia sťažovateľky v konaní pred krajským súdom (odsek 7 tohto odôvodnenia) je zrejmé, že nejde o nové skutočnosti, ktoré neboli k dispozícii pri rozhodovaní ústavného súdu, navyše (a najmä) v kontexte prieskumu rozhodovania o neodkladnom opatrení, teda nie vo veci samej, zohľadniac účel zákazu nakladať s nehnuteľnosťami práve a len do meritórneho rozhodnutia riešiaceho podkladovú otázku definitívne. Ako už bolo uvedené (odsek 15 tohto odôvodnenia), ak sťažovateľka nesúhlasí so závermi skoršieho rozhodnutia ústavného súdu (namietajúc, že robil skutkové závery a že pri nich zároveň ignoroval niektoré skutočnosti), nemôže od ústavného súdu žiadať, aby v aktuálnom konaní svoje skoršie rozhodnutie preskúmal a zmenil.

18. Účelom postupu, ktorý predchádza rozhodnutiu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nie je definitívne zistenie skutkového stavu a právne zhodnotenie zistených skutočností na úrovni rozhodnutia vo veci samej, ale zistenie naliehavosti potreby dočasnej úpravy pomerov. Krajský súd v namietanom uznesení, opierajúc sa o záväzné závery ústavného súdu, primerane vysvetlil, že takáto naliehavosť je daná (na rozdiel od prvého rozhodovania) a z akého dôvodu pristúpil k zmene rozhodnutia okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia.

19. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu (kopírujúcich preň záväzné závery ústavného súdu). Ústavný súd nezistil, že by posudzované rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo nedostatočne odôvodnené. Krajský súd sa vyrovnal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky, ktoré sú identické s tými, ktoré uplatnila aj v ústavnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu nie je v rozpore s princípmi spravodlivého procesu a treba ho posudzovať v kontexte poskytovania predbežnej a dočasnej úpravy.

20. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názormi krajského súdu (viazaného závermi ústavného súdu) nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právne názory svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 675/2014, II. ÚS 465/2017, II. ÚS 423/2018, II. ÚS 192/2019).

21. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že jeho porušenie sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu